

Sıradışı insanlar hakkında neler yazılabilir-di? Necip Fazıl'ın ben'i ön plana çıkararak yapı-sı Himmet'te yoktu. O, ben'den sıyrılmış, biz'i ön plana almış bir insandı. Zaman zaman biz'i de bırakıp, kendini tecrit ederek siz de-mesi Himmet'çe bir söyleyiş olmuştü. Siz, si-zinkiler... Siz şöylesiniz, siz böyle yapıyor-su-nuz, sizinkiler bunları yaptı... Hep Himmet'çe söyleyişti. Hele biz'den bir hata sadır olunca, Himmet'i o hataların içinde bulmak, hata ya-panlara mensup olduğunu kabul ettirmek mümkün değildi. Ama O'nun gözünde en iyi, en güzel Biz olurdu. O biz öyle büyüktü, öyle yüce, öyle kutsaldı ki, küçüçük bir merkez-den, dünyaları aydınlatan, dünyaları nûra garkoden bir ışıktı biz. Biz'de mensubu ol-makla gurur duyduğu Türklük, imân etmekle şeref duyduğu İslamiyet vardı. Zaten bu iki-sinde iynin dışında birşey aramak mümkün değildi. Himmet'e göre.

Öğrenciler, biz'di. Biz'den kötü olmayaca-ğına göre, bütün öğrenciler iyi çocuklardı ve onlara bir yandan hocalık yaparken bir yan-dan da ağabeylik yapmak gerekirdi. Hele öğ-rencilerinden başarı haberleri aldığında bi-zimle öğünürdü. Çünkü, bize ancak bu yakı-şardı.

Himmet, Serdengeçti'ye de benzemezdi. Derviş rûhlü, gani gönüllü bir insandı, ama hayata sıkı sıkıya bağlı, planlı, düzenli ve kendine mahsus ölçüleri olan bir insandı. Serdengeçti'nin pekmeze olan tutkusu, Him-met'te kolayca dönüşmüştü. O'nun jipi, Him-met'te Sarı kanarya olmuştü, Sarı kanaryayı nasıl yakıştırdı? Fener Bahçe takımını tutar-dı. Otomobili de sarıydı ve herkes ona Sarıka-narya derdi. Evde yeğenlerim söylemişti. İs-met'le sadece takım tutmakta anlaşamazlar-mış. O'nun takım tutma şöhreti bizim eve ka-dar gelmişti.

Az görülen, az konuşan, çok düşünen, çok gayret eden bir insandı Himmet. Sohbetlerin sonunda bilgece bir edâ ile konuyu bağlardı. Bilgece tavrından dolayı, ağır başlı davranış-larından dolayı arkadaşları O'na Ağa derler-di. Himmet Ağa...

Feodal yemeklerle alay eder, yine feodal yemekler yerdü Himmet. Dozur'un telefonununu herkes O'ndan alırdı. Yaşar Usta'nın lahmacunlarını da severdi. Yemek yemeye karşı tutkusu biraz kilo almasına sebep ol-muştu. Diyet listesi verdik Himmet'e. Meğer, kaçak yemek yemiş Himmet. Gizlermiş arka-

daşlarından. Tıpkı Afyon'da gizlice gittiği gi-bi, gizlice yemekler yemiş meğer.

3 Kasım 1995 Cuma sabahı, Nergis'i alıp Afyon'a hareket ettik. Nergis ölümü Him-met'e yakıştıramadı. Biz de yakıştıramadık. Hiç kimse yakıştıramadı. Meğer Himmet yeni dostlar edinmek, ayrıldığı dostlarına kavuş-mak, yeni sohbet meclisleri kurmak için dost diyarına buyur edilmiş.

Sevgili Himmet Biray arkadaşımız şimdi yeni dostları, yeni sohbetleri ile kim bilir ne-ler yapmakta, neler konuşmakta. O'nun hu-zurlu olduğundan, Dost yanına gitmekten-memnun olduğundan şüphemiz yok. Tanrı emanetini aldı o kadar. Rahmet Himmet'in üzerine olsun.

(Ülkü GÜRSOY)

FIKRA GİBİ...

Temel ile Dursun, İstanbul'da karşılaş-mışlar. Temel İstanbul'a yeni gelmiş, Dursun hayli zamandır gurbette... Kâra gitmiş, geçim derdinde... Hoştan beşten sonra, Dursun sor-muş: "Memlekette ne var ne yok?" Temel ce-vap vermiş: "Yaramaz birşey yok da, herkes iyi. Yalnız geçenlerde sizin ev yandı." Dursun ile Temel arasında bundan sonra şöyle bir ko-nuşma geçmiş:

Dursun: Uy bizim ev mi yandı, ne zaman yandı.

Temel: Ananın ölümünden bir hafta son-ra...

Dursun: Uy anam mı öldü, ne zaman öl-dü?

Temel: Babanın ölümüne dayanamadı ka-dıncağız...

Dursun: Uy babam da mı öldü, ne zaman öldü?

Temel: Ağabeyinin mezarına yığıldı kaldı zavallı...

Dursun: Uy ağabeyim de mi öldü? Desene ki bana, ocağınız söndü.

Himmet! Bugün 3 Aralık 1995. Sen gideli bir ay oldu. Sen annemden 25 gün önce gittin. Gülseren Hanım'dan iki ay sonra. Bu arada Dursun Bey'in annesini yolcu ettik, Babası geçenlerde şükür komadan çıkmış...

Senin için bir yazı yazmam gerekiyor de-yide... Gerekirse yazmayacağım. Ama senin